

ΔΗΜΟΦΩΝ

ΚΩΔΙΚΟΣ : 6325

ΕΤΟΣ 80
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ
ΜΑΡΤΙΟΣ 2007
Αρ. Τεύχους 34
ΤΡΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
ISSN 1109-2653

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΟΙΟΤΙΚΗΣ & ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗΣ ΑΝΑΒΑΘΜΙΣΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ
“Ο ΔΗΜΟΦΩΝ”
www.dimofon.gr
28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 3, 196 00 ΜΑΝΔΡΑ ΑΤΤΙΚΗΣ, ΤΗΛ./FAX:210 55.56.507
e-mail:dimofon@hol.gr, spdesigner2002@yahoo.gr
ALPHA BANK Αριθμ. Λογ/σημάντικη: 168-00-2310062292
(παρακαλούμε να στέλνετε το αντίγραφο της κατάθεσης στο fax του Συλλόγου ή ταχυδρομικώς για ενημέρωση)
“Ο ΔΗΜΟΦΩΝ” ανταλλάσσεται με όλα τα έντυπα πολιτιστικού περιεχομένου

ΞΥΛΙΝΟ ΑΡΟΤΡΟ ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΥ

ΔΗΜΟΦΩΝ

3 ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ISSN 1109-2653
ΚΩΔΙΚΟΣ : 6325

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ:
ΣΥΛΛΟΓΟΣ “Ο ΔΗΜΟΦΩΝ”

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΗΣ
(Κιν.: 6977.781.753)

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ
(Κιν.: 6932.260.818)

Ταχυδρομική Διεύθυνση
28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 3
19 600 ΜΑΝΔΡΑ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ. / FAX: 210-55.56.507
e-mail: dimofon@hol.gr
www.dimofon.gr

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΣ
ΜΕΛΩΝ / ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ
ΚΟΡΟΠΟΥΛΗΣ ΒΑΣΙΛΗΣ
ΚΟΡΟΒΕΣΗ ΕΛΕΝΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΜΕΛΩΝ
ΙΔΙΩΤΕΣ: 10 ΕΥΡΩ
ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΙ/ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ: 25 ΕΥΡΩ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ & ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑΣ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΟΥΛΗΣ
Πρόεδρος Δ.Σ.

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΠΕΠΠΑ
(Τηλ. Fax.: 210 555.82.91)

ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ-ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Γάιντης Σπαρβέρης
Τηλ.: 210 5555960 - Fax: 210 5550928
e-mail: spdesigner2002@yahoo.gr

Τα επώνυμα άρθρα εκφράζουν τις απόψεις εκείνων που τα υπογράφουν.

Επιτρέπεται η τηματική ή ολική αναδημοσίευση άρθρων, υπό την προϋπόθεση ότι θα αναφέρεται η πηγή τους.

(Η ύλη για το τεύχος <έκλεισε> στις 20/03/2007)

Περί παιδείας (και πάλι...) και όχι μόνο...

Παιδεία. Μάθηση. Μόρφωση. Εκπαίδευση. Καλλιέργεια. Γνώσεις. Σοφία....

Πρώτ' απ' όλα πρέπει, νομίζω, να καθορίσουμε τι θέλουμε, πού δίνουμε προτεραιότητα... Επιλέγουμε ως στόχο έναν άνθρωπο φορτωμένο γνώσεις τεχνοκρατικές ή προτιμούμε έναν άνθρωπο καλλιεργημένο, φιλοσοφημένο, ισορροπημένο; (Δεν είναι άσχετο και το δίλημμα "Επιτυχία ή Ευτυχία;"...). Θυμίζω, πάντως, το αρχαιοελληνικό "Πολλοί πολυμαθέες νόνον ουκ έχουσι".

Προσωπικά έχω επιλέξει και προτείνω τον άνθρωπο που γίνεται υπάνθρωπος... Τον άνθρωπο εκ του άνω + θρώσκω, με αρχές, αξίες και ιδανικά, τον θηρευτή του καλού καγαθού, τον αγωνιστή...

...Δικαίωμα σας να αποφασίσετε διαφορετικά, να επιλέξετε τον ευδαιμονισμό (αντί για την ευδαιμονία), την διασκέδαση (αντί για την ψυχαγωγία), την επιτυχία με κάθε μέσο και τρόπο, την αναγόρευση των χρημάτων και του πλούτου σε υπέρτατη αξία ζωής, το να μπορείς (και να σου επιτρέπεται...) να αδικείς αρκεί να μη γίνεις αντιληπτός, το "φαίνεσθαι" και το "έχειν" αντί του "γίγνεσθαι" και του "είναι"... ["Να έχεις ή να είσαι;", ρωτά διάσημος διανοητής...]

Δικαίωμά μας, βέβαια, συμ-πολίτευς μου αγαπημένοι. Ελεύθεροι άνθρωποι πλαστήκαμε δα. Με νόηση και κρίση. Δούλοι ομως, τελικά, θέλοντας και μη, των... ελεύθερων επιλογών μας...

...Νομίζω, ομως, πως δεν έχουμε μετά δικαίωμα να μεμφόμαστε τους άλλους, όταν οι δικές τους επιλογές (που ταυτίζονται ουσιαστικά με τις δικές μας επιλογές!), επαναλαμβανόμενες στο πλαίσιο της κοινωνίας μας και, συνεπώς, μεγεθυνόμενες και πολλαπλασιαζόμενες (κατ' αριθμητική ή γεωμετρική πρόοδο...) στρέφονται εναντίον μας και, το σπουδαίοτερο, δημιουργούν μια κοινωνία που όλους μας ενοχλεί και κανένα μας δεν κάνει περήφανο....

Δεν είναι δα και δύσκολο να το καταλάβουμε:

Κατηγορούμε, όλοι μας, τον έμπορο για αισχροκέρδεια. (Όλοι μας, εκτός από τον ίδιο τον έμπορο, βέβαια...). Ο έμπορος, ομως, μαζί με όλους τους άλλους, μέμφεται, με τη σειρά του, τον υπάλληλο που του ζήτησε "φακελλάκι" για να διεκπεραιώσει τη δουλειά του. (Ο ίδιος ο υπάλληλος το βρίσκει φυσικό και αυτονόητο, αφού "αυτό κάνουν όλοι", αρκεί να μην τον πιάσει η Δικαιοσύνη...). Ο υπάλληλος (που δεν τα βάζει με τον εαυτό του...) τα έχει βάλει με τον υδραυλικό του, που, βιαστικά και ανεύθυνα, έκανε "προχειροδουλειά" (μια "αρπαχτή"!...) κι έτσι πλημμύρισε το σπίτι του. Του υδραυλικού, πάλι, καθόλου "δεν του καίγεται καρφί" για τα παράπονα. Αυτός έχει άλλα που τον προβληματίζουν σοβαρά: Ο γιατρός του, του διέγνωσε πρόσφατα καρκίνο, προφανώς από τις βλαβερές ουσίες που έβαζε ο ιχθυοπώλης της γειτονιάς για να συντηρήσει τα μπαγιάτικα ψάρια του... Ο ψαράς δεν χάρεται πια που οι δουλειές του πάνε καλά, αφού συστηματικά ξεπουλά χωρίς απώλειες. Ο ψαράς έχασε χθες τον γιό του, σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Έσκασε το λάστιχο, την ώρα που έτρεχε στην Εθνική Οδό με 130 χιλιόμετρα την ώρα. Κανείς δεν θα μάθει, ίσως, πως μόλις την παραμονή είχε αλλάξει λάστιχα, και κάποιος, ενώ του πούλησε τέσσερα καινούργια, το ένα απ' αυτά που τοποθέτησε ήταν μεταχειρισμένο, γιατί ήταν "φύρα" στο κατάστημά του. Μα και να το μάθουν και να τον πάνε στο δικαστήριο, ας είναι καλά ο δικηγόρος του, απ' τους καλύτερους της πόλης. Που, παρεμπιπτόντως, μπορεί να έχασε κι αυτός, συμπτωματικά, τον

αδελφό του από την ίδια ακριβώς αιτία (και τη συμπεριφορά κάποιου άλλου εμπόρου ελαστικών), πρόθυμα όμως θ' αναλάβει, με ελαφρά συνείδηση αλλά έναντι 'βαριάς' αμοιβής να υπερασπίσει τον κατηγορούμενο. Και θα προσπαθήσει να πείσει τους Δικαστές πως ο συγκεκριμένος κατηγορούμενος είναι "υπόδειγμα ήθους και επαγγελματικότητας"... Και αν τελικά δεν καταφέρει να τους πείσει, θα προσπαθήσει ίσως "να τους τα χώσει", για να επιδικάσουν πολύ μικρότερη αποζημίωση απ' αυτήν που θα έπρεπε. "Ετσι κι αλλιώς η αποζημίωση είναι ικανοποιητική", θα σκεφθεί ο δικαστής, για να νιώσει "εντάξει" με τη συνείδησή του, που ούτως ή άλλως αποδεικνύεται ναρκωμένη... "Τι ασυνειδησία, Θεέ μου!", θα πει ο δικαστής το ίδιο εκείνο βράδυ, αναφερόμενος (όχι στον εαυτό του, αλλά) στον έμπορο κρεάτων που η τηλεόραση παρουσιάζει πως προσπάθησε να "σπρώξει" στην αγορά μεγάλη ποσότητα αλλοιωμένων κρεάτων... Και δεν θα μάθει, ίσως, ποτέ, πως η είδηση βγήκε στον αέρα, επειδή ο άξιος και "αδέκαστος" δημοσιογράφος, δεν κατάφερε να "τα βρει" με τον έμπορο...

[Θα μπορούσα να γράψω κι άλλα πολλά. Ατέλειωτα. Όχι "παραμύθια". Ιστορίες. **Αληθινές, καθημερινές ιστορίες, διασταυρωμένων πεπρωμένων...**]

Ποιος φταίει;.. [Να'ταν μόνο ένας;...] Λάθος ερώτηση!

Τι φταίει;... Να η ερώτηση που πρέπει να απαντηθεί.

Φταίει που "πήραμε τη ζωή μας λάθος"... Και πρέπει "ν' αλλάξουμε ζωή"!... **Να αλλάξουμε ρότα!**...

"Και μην έχοντας πιο κάτου άλλο σκαλί, να κατρακυλήσεις στου κακού τη σκάλα, για τ' ανέβασμα ξανά που σε καλεί, θα αισθανθείς να σου φυτρώνουν, ώχαρά, τα φτερά, τα φτερά τα πρωτινά σου, τα μεγάλα", γράφει, αν θυμάμαι καλά, ο ποιητής...]

Στο "τι φταίει" η απάντηση είναι: Οι ιδέες μας, οι αξίες μας, ο λάθος σκοπός ζωής... κι ένα σωρό άλλα...

Στο **"ποιος φταίει;"**, πρέπει ο καθένας μας να απαντήσει: **"Εγώ φταίω!"**. Εγώ είμαι υπεύθυνος γι' αυτό το κατάντημα και... εγώ θα σώσω τον κόσμο! [Η εύκολη λύση, βεβαίως, είναι αυτό που μέχρι τώρα λέμε, λίγο - πολύ, όλοι μας: "Δεν βαριέσαι!... Εγώ θα σώσω τον κόσμο; Ας κάνουν άλλοι την αρχή. Ας κάνει κάτι η κυβέρνηση, η πολιτεία, οι αρμόδιοι...", δηλαδή, σε τελική ανάλυση, όλοι οι άλλοι εκτός από εμάς, που, κατά τη γνώμη μας, είμαστε οι μόνοι μη- αρμόδιοι!...]

Ναι, λοιπόν! Εγώ θα σώσω τον κόσμο! [Ο κάθε

"εγώ" από εμάς!...] **Κι αν δεν σωθεί ο κόσμος, θα φταίω εγώ!...**

...Νιώθεις βαριά μια τέτοια ευθύνη; Είναι, ίσως, που τόσο καιρό μάθαμε - "καλομάθαμε" - κακομάθαμε και συνηθίσαμε στις εύκολες λύσεις, στο "ου μπλέξεις", στο να περπατάμε χωρίς ευθύνες, με τα χέρια στις τσέπες...

...Και πού φθάσαμε;...

"Παρ' το αλλιώς!". Αν μη τι άλλο, για να δοκιμάσεις μήπως και βρεθεί λύση...

Δες το αλλιώς! Αισιόδοξα!

Πότε είχες ξαναπεί: "Εγώ θα σώσω, εγώ θ' αλλάξω τον κόσμο"; Ήσουν νέος, θυμάσαι; Έφηβος. Σκέψου τη στιγμή. Ξανα-ζήσε τη στιγμή! Ουσιαστικά, σε βάθος... Πές μου, δεν νιώθεις και πάλι πιο νέος, πιο ζωντανός, με την καρδιά σου να χτυπάει πιο έντονα; Δεν νιώθεις να έχεις, πάλι, ένα σκοπό ζωής;..

Να σου πω και κάτι άλλο αισιόδοξο; **Μπορεί να αλλάξει εύκολα αυτός ο κόσμος. Αρκεί ν' αλλάξει ο καθένας τον εαυτό του. Τόσο απλά!**...

Θυμάμαι το παράδειγμα που έλεγε ένας φωτισμένος Πατέρας: Ένα puzzle με δύο όψεις. Στην μία ο χάρτης της υφηλίου (ή της Ελλάδας). Στην άλλη πλευρά του puzzle, η απεικόνιση ενός ανθρώπινου σώματος. Δώσε το σε ένα παιδί. Ή και σε ένα ενήλικα. Τι είναι ευκολότερο; Να φτιάξει τον χάρτη ή το ανθρώπινο σώμα, όταν μάλιστα έχει ανά πάσα στιγμή μπροστά του, να δει ή να ψηλαφίσει, τον ίδιο του τον εαυτό; Κι όταν πιά το φτιάξει, γυρίζει το puzzle ανάποδα και... να'σου ο κόσμος, φτιαγμένος!!... Τόσο απλά σου λέω!...

...Θυμήθηκα κι εγώ τα νιάτα μου. Κι εκείνο που είχα διαβάσει, τότε, και με σφράγισε για μια ζωή:

"Αν δεν καώ εγώ, αν δεν καείς εσύ, πώς θα λάμψουν τα σκοτάδια;"...

...έγραφε ο ποιητής. Ποιητής ήθους και ποιότητος, οραματιστής αξιών, προάγγελος ενός κόσμου πιο φωτεινού, πιο λαμπερού, πιο ανθρώπινου...

Θυμήθηκα και κάτι ακόμα. Για την ακριβεία δεν το έχασα ποτέ, όστην ώρα γράφω. Πως δηλαδή ξεκίνησα να γράψω περί παιδείας, καλλιέργειας, σοφίας... Θα επανέλθω σ' αυτά. Οι αρχές, οι αξίες, τα ιδανικά, δεν είναι τίποτε άλλο από τα... κομμάτια του puzzle για να φτιάξουμε τον εαυτό μας... και συνεπώς τον κόσμο!...

[Συνεχίζεται....]

Σ.Λ.

**ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ
ΚΑΙ ΚΑΛΗ
ΑΝΑΣΤΑΣΗ**

ΠΡΟΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ

ΓΚΡΙΓΚΟΡΙ Λ. ΑΡΣ

“Το Κίνημα της Φιλικής Εταιρείας στη Ρωσία”

Το 1968 ο Γ. Λ. Αρς έλαβε τον τίτλο του διδάκτορα, για την εργασία του **“Ο Ελληνικός Απελευθερωτικός Αγώνας στα τέλη του 18ου και στον πρώιμο 19ο αιώνα”**. Η διδακτορική διατριβή του εκδόθηκε το 1970 στη Μόσχα. Ήδη εκδίδεται στα ελληνικά, με τον ίδιο τίτλο, από το Κέντρο Ελληνο-Ρωσικών Ιστορικών Ερευνών (Κ.Ε.Ρ.Ι.Ε) στη σειρά **“Βιβλιοθήκη Κ.Ε.Ρ.Ι.Ε.”**.

Ο καθηγητής Γκριγκόρι Άρς είναι επικεφαλής επιστημονικός ερευνητής και διευθυντής σπουδών Σλαβικών και Βαλκανικών Σπουδών του Ινστιτούτου Ιστορίας της Ρωσικής Ακαδημίας Επιστημών της Μόσχας και τον Δεκέμβριο του 2005 αναγορεύτηκε Επίτιμος Διδάκτορας του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Το βιβλίο του Γκριγκόρι Λ. Άρς εξακολουθεί να είναι επίκαιρο, λόγω δε του αδιάπτωτου ενδιαφέροντος του, μεταφράσθηκε στην ελληνική γλώσσα, και εμπλουτίστηκε με νεώτερα στοιχεία, από πρόσφατες αρχειακές έρευνες του συγγραφέα.

Το έργο θα κυκλοφορήσει σε μετάφραση των Παναγιώτας Ματέρη και Δημήτρη Πατέλη, με πρόλογο του Ακαδημαϊκού Κωνσταντίνου Σβωλόπουλου και επιμέλεια του ιστορικού των ελληνο-ρωσικών σχέσεων Κωνσταντίνου Κ. Παπουλίδη.

Το γενικό εκδοτικό συντονισμό, έχει αναλάβει εκ μέρους του Κέντρου Ελληνο-Ρωσικών Ιστορικών Ερευνών ο Γενικός του Γραμματέας, Πάνος Ν. Στάμου, ενώ την επιλογή των αποσπασμάτων της προδημοσίευσης, έκανε ο Κωνσταντίνος Κ. Παπουλίδης.

Το Κίνημα της Φιλικής Εταιρείας στη Ρωσία

“...Η μονογραφία είναι αφιερωμένη στην ελληνική επαναστατική οργάνωση “Φιλική Εταιρεία”, η οποία προετοίμασε την ελληνική εξέγερση του 1821. Η “Φιλική Εταιρεία” εμφανίστηκε στην ρωσική επικράτεια και προσέθεσε μια λαμπρή σελίδα στην ιστορία του αγώνα του ελληνικού λαού για την εθνική του ανεξαρτησία.

Στο έργο αυτό, το οποίο στηρίζεται σε άγνωστα μέχρι σήμερα έγγραφα ρωσικών αρχείων, αλλά και σε ελληνικές πηγές, για πρώτη φορά ερευνάται αναλυτικά η δραστηριότητα της “Φιλικής Εταιρείας” στη Ρωσία. Ο συγγραφέας εξετάζει την ιστορία της εμφάνισης και ανάπτυξης αυτής της επαναστατικής οργάνωσης, τις σχέσεις της με τους προοδευτικούς κύκλους της ρωσικής κοινωνίας, παραθέτει νέα στοιχεία για τις σχέσεις της τσαρικής κυβέρνησης με την “Φιλική Εταιρεία”. Αυτό το βιβλίο είναι μια υπόμνηση...του αγώνα των Ελλήνων για την ελευθερία, αλλά και μια υπόμνηση για τους σταθερούς ιστορικούς δεσμούς που συνδέουν τους

λαούς της Ελλάδας και της Ρωσίας...

....Το πρώτο από αυτά αφορά την διαμονή των ιδρυτών της Φιλικής Εταιρίας στην Ρωσία κατά το διάστημα της ίδρυσης αυτής της μυστικής απελευθερωτικής οργάνωσης. Στα σοβιετικά αρχεία ευρέθησαν έγγραφα που επιβεβαιώνουν την παραμονή των ιδρυτών της Φιλικής Εταιρίας στην Οδησσό μέχρι τα μέσα του 1814. Τα εν λόγω αρχειακά έγγραφα είναι πολύ σημαντικά, δεδομένου ότι κατά το παρελθόν, η μόνη μαρτυρία για την παραμονή των N. Σκουφά, A. Τσακάλοφ και E. Ξάνθου στην Οδησσό, ήταν τα απομνημονεύματα του ενός από αυτούς, του E. Ξάνθου. Ωστόσο, σύμφωνα με τα ως άνω έγγραφα, η από κοινού διαμονή των τριών ελλήνων πατριωτών στην Οδησσό, δεν διήρκεσε μέχρι τον Σεπτέμβριο του 1814, όπως έγραφε ο Ξάνθος, αλλά το αργότερο, μέχρι τον Ιούνιο. Ως εκ τούτου, μπορούμε να εικάσουμε ότι ακριβώς αυτό το μήνα είχε κατά βάση ολοκληρωθεί το έργο που αφορούσε την συγκρότηση της οργανωτικής δομής της μυστικής Εταιρίας.

Ένα άλλο αντικείμενο των αρχειακών μου αναζητήσεων, ήταν οι λόγοι που οδήγησαν τον ηγέτη της Φιλικής Εταιρίας Αλέξανδρο Υψηλάντη να μη ξεκινήσει την απελευθερωτική εξέγερση στην Ελλάδα, αλλά στις Παραδουνάβιες ηγεμονίες. Τα αρχειακά έγγραφα που εντόπισα, και προπαντός οι επιστολές του ίδιου του Υψηλάντη και οι οδηγίες του προς εξέχοντες παράγοντες της Φιλικής Εταιρίας, μαρτυρούν, ότι ο ηγέτης της μυστικής Εταιρίας αποφάσισε να ξεκινήσει την εξέγερση χωρίς χρονοτριβή στην Μολδαβία, μόλις εντημερώθηκε για το γεγονός ότι η Υψηλή Πύλη είχε αποκαλύψει τα απελευθερωτικά σχέδια των φιλικών και ετοιμαζόταν να εξαπολύσει βάναυσες διώξεις εναντίον των Ελλήνων. Ο A. Υψηλάντης έβλεπε αυτή του την ενέργεια, η οποία λόγω των ως άνω ειδικών συνθηκών ξεκίνησε στις Παραδουνάβιες ηγεμονίες, ως συστατικό στοιχείο του ένοπλου αγώνα στην ίδια την Ελλάδα, προς την οποία αποσκοπούσε να ανοίξει δρόμο με τις αντάρτικες δυνάμεις που συγκροτήθηκαν στις ηγεμονίες.

Στις έρευνες των αρχείων, που αφορούν αυτές τις δύο σημαντικές πτυχές της δραστηριότητας της Φιλικής Εταιρίας στην Ρωσία, έλαβε μέρος ο μαθητής και συνάδελφός μου Γκ. Μ. Πιατιγκόρσκι. Τα αποτελέσματα αυτών των ερευνών διατυπώνονται στο δημοσιευμένο το 1989 σχετικό άρθρο που έχουμε συγγράψει από κοινού, το οποίο παρατίθεται ως παράρτημα στην μετάφραση του βιβλίου μου. Στο παράρτημα δημοσιεύονται και μερικά αρχειακά έγγραφα, σημαντικά για την μελέτη της ιστορίας της Φιλικής Εταιρίας...”.

Στέλιος Μουζάκης.
Ιστορικός Ερευνητής Πολιτισμών
Μέλος KEPIE

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Ελένη Α. Ηλία

Η παιδαγωγική δύναμη της λογοτεχνίας είναι αναμφισβήτητα ανυπέρβλητη, ως συνέπεια της απόλαυσης που προκαλείται από τη δημιουργικότητα της αναγνωστικής διαδικασίας. Συγκεκριμένα, ο αναγνώστης του λογοτεχνικού έργου δραστηριοποιείται για να αντιληφθεί όσα δεν αναφέρονται άμεσα αλλά υποδηλώνονται σε αντίστοιχες αφηγηματικές ενδείξεις. Έτσι εμπλέκεται στον κόσμο του έργου, ταυτίζεται με τους κύριους ήρωες, διαμορφώνει θετική ή αρνητική στάση για τα υπόλοιπα λογοτεχνικά πρόσωπα, αναπτύσσει προσδοκίες για την εξέλιξη της πλοκής. Οι προσδοκίες αυτές, που άλλοτε συμπίπτουν με τις επιθυμίες του και άλλοτε όχι, κάποτε επαληθεύονται στο έργο, οπότε προσφέρουν ασφάλεια, και κάποτε ματαιώνονται, με αποτέλεσμα την κορύφωση του αναγνωστικού ενδιαφέροντος. Οι συγκινησιακές αντιδράσεις που εμφανίζουμε κατά την ανάγνωση, υπαγορεύονται από τις διάφορες αφηγηματικές τεχνικές, δηλαδή την τραγική ειρωνεία, τις διακειμενικές αναφορές, την εναλλαγή της οπτικής μας, τις αντιθέσεις, τις επαναλήψεις, τα κενά και τις αοριστίες, την ειρωνεία¹ κ. ο. κ.

Ωστόσο αν και ο αναγνωστικός ρόλος προδιαγράφεται στο ίδιο το λογοτεχνικό κείμενο, είναι διαφορετικός για τον καθένα μας. Με άλλα λόγια, το λογοτέχνημα είναι ανεξάντλητο και εναπόκειται σε μας να ανταποκριθούμε σε αυτό σύμφωνα με τα πάγια στοιχεία της προσωπικότητάς μας και με τη διάθεση της στιγμής². Από τα παραπάνω γίνεται φανερό ότι εκείνο που αποκομίζουμε από την επαφή μας με το λογοτεχνικό έργο, έχει το χαρακτήρα του βιώματος και συντελεί στην αυτογνωσία μας.

Οι λογοτεχνικές μας αναγνώσεις συντελούν στην ψυχική και κοινωνική ωρίμαση, στην ανάπτυξη της δημιουργικής σκέψης, στην αισθητική καλλιέργεια, στην επαφή με τις διαχρονικές πολιτισμικές αξίες, στη γλωσσική ανάπτυξη, στην απόκτηση ειδικότερων γνώσεων, για παράδειγμα ιστορικών ή γεωγραφικών κ.λπ. Εύκολα διαπιστώνουμε ότι τα προαναφερθέντα συνιστούν τους σημαντικότερους στόχους κάθε εκπαιδευτικής διαδικασίας και ασφαλώς του κυριότερου και πλέον επίσημου φορέα της, του σχολείου.

Η εκπαιδευτική τάση για διαθεματική προσέγγιση της γνώσης, η οποία χαρακτηρίζει τα νέα αναλυτικά μας προγράμματα, διευκολύνει την αξιοποίηση της λογοτεχνίας στο σχολικό πλαίσιο παρά τη συνεχιζόμενη υποβάθμιστή της ως αυτοτελούς γνωστικού αντικειμένου, που παρατηρείται στις έξι τάξεις του Δημοτικού³.

Προκειμένου όμως να διευρυνθεί η ενασχόληση των μαθητών με τη λογοτεχνία, προϋποτίθεται καταρχάς η εξοικείωση των ενηλίκων, κυρίως των εκπαιδευτικών, με τη σύγχρονη λογοτεχνική παραγωγή που είναι κατάλληλη για το παιδικό και το εφηβικό αναγνωστικό κοινό. Ειδικότερα για τις πολύ μικρές ηλικίες, όπου τα παιδιά δεν έχουν αναγνωστικές εμπειρίες και κατά συνέπεια δεν έχουν διαμορφώσει προσωπικά αξιολογικά κριτήρια, ο προβληματισμός των δασκάλων είναι έντονος και η ευθύνη τους μεγάλη.

Το τεράστιο πλήθος των νέων τίτλων της παιδικής λογοτεχνίας δυσχεραίνει την επιλογή. Η ενημέρωση που έχουν οι περισσότεροι εκπαιδευτικοί, πολύ δε μάλλον οι γονείς, είναι αποσπασματική, συνήθως έχει τη μορφή της διαφήμισης⁴. Επιπλέον, οι εκδοτικοί οίκοι μας αποπροσανατολίζουν με την τακτική τους να κάνουν λόγο γενικά για "παιδικό βιβλίο", είτε αναφέρονται σε λογοτεχνικές ιστορίες είτε σε βιβλία γνώσεων. Όσο για την ποιότητα των λογοτεχνικών ιστοριών που κυκλοφορούν για παιδιά, σε πάρα πολλές περιπτώσεις δεν είναι καν στοιχειωδώς ικανοποιητική. Έτσι, αν για να επιλέξουμε κάποιο βιβλίο, βασιστούμε αποκλειστικά στη θεματολογία του, προκειμένου να εξυπηρετήσουμε τις ανάγκες της διαθεματικής διδακτικής μας προσέγγισης, κινδυνεύουμε να αποτύχουμε, καθώς αυτό που καθιστά ένα κείμενο "λογοτέχνημα", είναι ο τρόπος γραφής του, όχι το θέμα του καθαυτό αλλά το πώς το αποδίδει, αν κατορθώνει να προσφέρει απόλαυση και να προκαλεί συγκινησιακή φόρτιση στον αναγνώστη του.

Ιδιαίτερη έμφαση και προσοχή τέλος οφείλουμε στη διδακτική προσέγγιση που θα επιχειρήσουμε. Στα δημοτικά σχολεία εμφανίζεται η τάση να αντιμετωπίζονται τα κείμενα αποκλειστικά ως πεδίο άντλησης πληροφοριών και γνώσεων και να αγνοούνται τα αφηγηματικά στοιχεία τους. Στη δε δευτεροβάθμια εκπαίδευση οι μαθητές αισθάνονται να ασφυκτιούν μπροστά στην "αυθεντία" του ειδικού, ο οποίος κατέχει τις επισημάνσεις και τις ερμηνείες των δημιουργών και των καταξιωμένων κριτικών⁵.

Μια λογοτεχνική διδασκαλία ωστόσο θα ήταν σκόπιμο να βασίζεται στη συνειδητοποίηση από μέρους του εκπαιδευτικού ότι και ο ίδιος και οι μαθητές του έχουν τον ίδιο ακριβώς ρόλο σε σχέση με το λογοτεχνικό κείμενο, αυτόν του αναγνώστη. Οφείλουμε λοιπόν, αν και είναι προφανές ότι σε μια σχολική τάξη δεν είμαστε όλοι εξίσου επαρκείς αναγνωστικά, να παροτρύνουμε το σύνολο των παιδιών να εκδηλώνουν την προσωπική τους ανταπόκριση στο οποιοδήποτε λογοτέχνημα. Με τον τρόπο αυτό μάλιστα θα διευκολύνουμε την επικοινωνία, την επαφή ανάμεσα σε όλα τα μέλη της συγκεκριμένης ομάδας ανάγνωσης. Η έκφραση της αναγνωστικής ανταπόκρισης μπορεί αβίαστα και καθολικά να

πραγματοποιηθεί, αν ξεκινήσει από τις μικρότερες ηλικίες, με τη χρησιμοποίηση διαφόρων παιγνιωδών, εμψυχωτικών δραστηριοτήτων, ο σχεδιασμός των οποίων είναι μια γοητευτική πρόκληση στη φαντασία κάθε εκπαιδευτικού⁶.

Ανακεφαλαιώνοντας, ως προϋποθέσεις για τη μεγιστοποίηση των ωφελειών των μαθητών από την επαφή τους με τη λογοτεχνία κατά την εκπαιδευτική διαδικασία, θα επισημαίναμε την ανάγκη για ενημέρωση των εκπαιδευτικών στην αλματωδώς αυξανόμενη λογοτεχνική παραγωγή για παιδιά και εφήβους. Επίσης την επιλογή των προς διδασκαλία κειμένων με βάση αφηγηματικά και παιδαγωγικά κριτήρια. Τέλος την αξιοποίηση των σύγχρονων στοιχείων της διδακτικής λογοτεχνίας και παράλληλα το διαρκή πειραματισμό όλων των εκπαιδευτικών στη συγκεκριμένη κατεύθυνση.

1Βλ. σχετικά τα βιβλία του κυριότερου εισιγητή της λογοτεχνικής θεωρίας τη αισθητικής ανταπόκρισης W. Iser, *The Act of Reading. A theory of Aesthetic Response*, 1991 και *The Implied Reader*, 1990, τα οποία έχουν εκδοθεί από το Johns Hopkins University, Baltimore and London. Επίσης το βιβλίο του W. C. Booth, *The Rhetoric of Fiction*, Penguin Books, Middlesex and London, 1987.

2Για το βαθύτατο αντικεμενικότητας μιας λογοτεχνικής ανάγνωσης βλ. το βιβλίο που επιμελήθηκε η Jane P. Tompkins, με τίτλο *Reader-Response Criticism*, The Johns Hopkins University Press, Baltimore and London, 1988.

3Για την αντιμετώπιση της λογοτεχνίας από το Π. Ι και το ΥΠ.Ε.Π.Θ. βλ. την Επιστολή-Διαμαρτυρία δεκαεπτά διδασκόντων στα παιδαγωγικά τμήματα των ελληνικών Πανεπιστημίων, που είναι δημοσιευμένη στο 84ο τχ. του περιοδικού Διαδρομές, Χειμώνας 2006, σ.13-15.

4Στην Ελλάδα το μοναδικό περιοδικό που κυκλοφορεί σήμερα (και για περισσότερα από είκοσι έτη) αποκλειστικά για την Παιδική Λογοτεχνία, είναι οι Διαδρομές, όπου έχει καθιερωθεί η παρουσίαση σε κάθε τεύχος των νέων εκδόσεων Ελλήνων και ξένων συγγραφέων, ανά τηλικακή κατηγορία παιδών όπου απευθύνονται.

5Βλ. σχετικά με το ρόλο των εκπαιδευτικών στη διαμόρφωση της στάσης των μαθητών για τη λογοτεχνία, το άρθρο του Ηρακλή Εμμ. Καλλέργη, "Παιδική φιλαναγνωσία. "Ενα δυσεπίλυτο, επίκαιρο πρόβλημα", Ενοριακό δελτίο Αγίου Τίτου, αρ. 72, Ηράκλειο, Νοέμβριος/Δεκέμβριος 2006, σ. 6.

6Βλ. Το άρθρο μου "Η ανάγνωση-διδασκαλία της λογοτεχνίας ως παιχνίδι φαντασίας και έκφραση της προσωπικότητας", Διαδρομές, περίοδος Β', τχ.15 , Φθινόπωρο 2004, σσ. 167-178. Ενδεικτικές εφαρμογές τέτοιου είδους δραστηριοτήτων συνιστούν τα βιβλία Ταξίδια στον Ωκεανό της Φαντασίας με... μύθους

ΑΝΑΚΟΠΗ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ο όρος "ανακοπή καρδιάς" περιγράφει οποιαδήποτε ξαφνική παύση της καρδιάς. Μπορεί να είναι αποτέλεσμα μιας καρδιακής προσβολής. Άλλες αιτίες είναι η σοβαρή απώλεια αίματος, η ασφυξία, η ηλεκτροπληξία, το αναφυλακτικό σοκ, η υπερβολική δόση ναρκωτικών και η υποθερμία. Η ανακοπή της καρδιάς χαρακτηρίζεται από τη απουσία σφυγμού και αναπνοής. Πρέπει να αρχίσουμε την επαναφορά στη ζωή όσο πιο γρήγορα μπορούμε γιατί χωρίς οξυγόνο ο καρδιακός μυς και ο εγκέφαλος θα φθαρούν πολύ γρήγορα.

ΔΙΑΓΝΩΣΗ

Θα υπάρχει:

- 1) Απουσία σφυγμού.
- 2) Απουσία αναπνοής.

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ

Ο ΣΤΟΧΟΣ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ:

Να διατηρήσουμε την παροχή οξυγόνου στην καρδιά και στον εγκέφαλο μέχρι να φτάσει το ασθενοφόρο.

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

- 1) Ελέγχουμε αν υπάρχει αναπνοή και σφυγμός και αν ο πάσχων έχει τις αισθήσεις του.
- 2) Αν δεν υπάρχει κανένα από τα δύο καλούμε ασθενοφόρο και ξεκινάμε τη διαδικασία της επαναφοράς στη ζωή.
- 3) Ανοίγουμε την τραχεία του πάσχοντος γέρνοντας το κεφάλι του και αναστηκώντας το σαγόνι του. Κάνουμε δυο τεχνητές αναπνοές.
- 4) Βάζουμε τα χέρια μας στο στήθος του και πιέζουμε 15 φορές.
- 5) Επιστρέφουμε στο κεφάλι και κάνουμε πάλι δυο τεχνητές αναπνοές.
- 6) Πιέζουμε 15 ακόμη φορές.
- 7) Συνεχίζουμε να κάνουμε δυο τεχνητές αναπνοές ανα 15 μαλάξεις μέχρι να φτάσει επαγγελματική βοήθεια.

ΚΟΙΛΙΑΚΗ ΜΑΡΜΑΡΥΓΗ

Αυτή είναι η συνηθέστερη αιτία της ανακοπής της καρδιάς. Είναι μια ηλεκτρική καταιγίδα που ξεκινά από μια κατεστραμμένη κοιλία ή από μια κοιλία που στερήθηκε οξυγόνο. Το ηλεκτρικό ερέθισμα της καρδιάς γίνεται χαοτικό και ο μυς δε μπορεί να συσταλεί αρμονικά. Η χρήση απινιδωτών.

Η κοιλιακή μαρμαρυγή μπορεί συχνά να αναστραφεί με την άμεση εφαρμογή ενός ελεγχόμενου ηλεκτρικού σοκ από μια μηχανή που ονομάζεται απινιδωτής και υπάρχει στα περισσότερα ασθενοφόρα. Ο ρόλος του ανθρώπου που δίνει πρώτες βοήθειες είναι να διατηρήσει την παροχή του οξυγόνου στον εγκέφαλο μέσω της καρδιοπνευμονικής επαναφοράς μέχρι να φτάσει στον πάσχοντα ο απινιδωτής και να τεθεί σε χρήση από έναν εκπαιδευμένο χειριστή.

Δέσποινα Κονταξή

Φυσικοθεραπεύτρια

Μέλος της Διασωστικής Ομάδας Καβάλας

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΙΓΥΠΤΟ

Το απόγευμα της 25 Φεβρουαρίου 2007 Α' Κυριακή των Νηστειών, μια μικρή συντροφιά από τη Μάνδρα, μέσα στην οποία ήταν και ο υπογράφων, επισκεφθήκαμε στην εν Αθήναις διαμονή του, τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Πηλουσίου κ.κ. Καλλίνικο, συμπατριώτη μας από τα Μέγαρα, ο οποίος ποιμαίνει την ομώνυμη Μητρόπολη με έδρα το Πόρτ-Σάιδ της Αιγύπτου, πόλη 700.000 κατοίκων.

Ο Σεβασμιώτατος κ.κ Καλλίνικος, εδώ και λίγους μήνες έχει αναλάβει την ευθύνη της Μητροπόλεως Πηλουσίου. Προηγουμένως εποίμαινε τη Μητρόπολη του Σουδάν, με έδρα το Χαρτούμ, μία επαρχία πολύ δύσκολη, αφού εκεί διεξαγόταν εμφύλιος πόλεμος και οι Χριστιανοί (Κόπτες κυρίως), έχουν περάσει μεγάλες ταλαιπωρίες, ιδίως στην περιοχή του Νταρφούρ.

Η συζήτηση με τον Σεβασμιώτατο κ.κ. Καλλίνικο είναι ενδιαφέρουσα και στρέφεται γύρω από τις παλιές καλές εποχές και τη σημερινή κατάσταση για τον ελληνισμό της χώρας του Νεύλου. Αρκεί να σημειωθεί ότι μέχρι το 1956 στο Πορτ-Σαΐδ, με 45.000 κατοίκους, οι 26.000 ήσαν Έλληνες με πολύ σημαντικό ρόλο.

Χαρακτηριστικό της ακμής του Ελληνισμού στο Πόρτ-Σάΐδ ήταν, μιας και πλησιάζουν οι ημέρες, ότι τους Ελληνικούς Επιταφίους, κατά την περιφορά συνόδευαν τρεις Ελληνικές φιλαρμονικές και μεγάλος αριθμός προσκόπων. Σήμερα οι Έλληνες χριστιανοί είναι μόλις 170. Παρά ταύτα είναι οργανωμένοι σε κοινότητα και έχουν τη διάθεση να συνεχίσουν. Στο ποίμνιο του κ.κ. Καλλίνικου περιλαμβάνονται και Αραβορθόδοξοι, στις πόλεις της Διαμιέττης, Μανσούρας και Καντάρας.

Η Α.Θ.Μ. ο Πάπας και Πατριάρχης Αλεξανδρείας κ.κ. Θεόδωρος ο Β' και ο Σεβ. Μητροπολίτης Πηλουσίου κ.κ. Καλλίνικος.

Ο Σεβασμιώτατος κ.κ. Καλλίνικος ανταποκρίνεται καταβάλλοντας κάθε προσπάθεια, στα λατρευτικά, κυρυκτικά και φιλανθρωπικά καθήκοντά του. Έχει οργανώσει δύο Σχολές εκμαθήσεως ελληνικής γλώσσης, με 43 μαθητάς. Οργανώνει εκδηλώσεις και διανέμει δώρα στους μικρούς Άραβες της επαρχίας του. Τον Σεβασμιώτατο βοηθούν δύο πρεσβύτεροι, ενώ το κήρυγμά του προς τους Άραβες γίνεται μέσω διερμηνέως. Όπως αντιλαμβάνεστε, στη Μητρόπολη υφίσταται οικονομική στενότητα. Ο Σεβασμιώτατος αύξησε τους μισθούς των κληρικών σε 65 ευρώ, που είναι κάτι για όσους ζουν στη φίλη Αίγυπτο.

Πρέπει να αναφερθεί ακόμη ότι ο Σεβασμιώτατος ασκεί τα βαριά του καθήκοντα, με τις ευχές και τις κατευθύνσεις, του λίαν αγαπητού στη χώρα μας Πάπα & Πατριάρχου Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ Θεοδώρου του Β' ο οποίος κατάγεται από τη μεγαλόνησο Κρήτη. Συνεργάζεται, επίσης, καλώς με τις αιγυπτιακές αρχές. Ο Πολιτικός Διοικητής της Δαμιέττης, μάλιστα, τον τιμά με την παρουσία του στις διάφορες τελετές.

Ο κ.κ. Καλλίνικος θέλει να αφήσει θετικό έργο στο Πηλούσιον. Ας προσευχηθούμε και ας ευχηθούμε ο Ύψιστος να του δώσει τη δύναμη και την προστασία, που χρειάζεται.

Αδελφοί, πλησιάζει το Άγιον Πάσχα και, κοντά στη χαρά τη δική μας και της οικογενείας μας ας σκεφθούμε λίγο και τους αδελφούς μας Χριστιανούς της Αφρικής.

Με μια μικρή βοήθεια, από μέρους όλων μας, μπορεί να γίνει μεγάλο έργο. Ας συμπαρασταθούμε τη φετινή Λαμπρή στα αδέλφια μας της Αιγύπτου και όλης της Μαύρης Ηπείρου.....

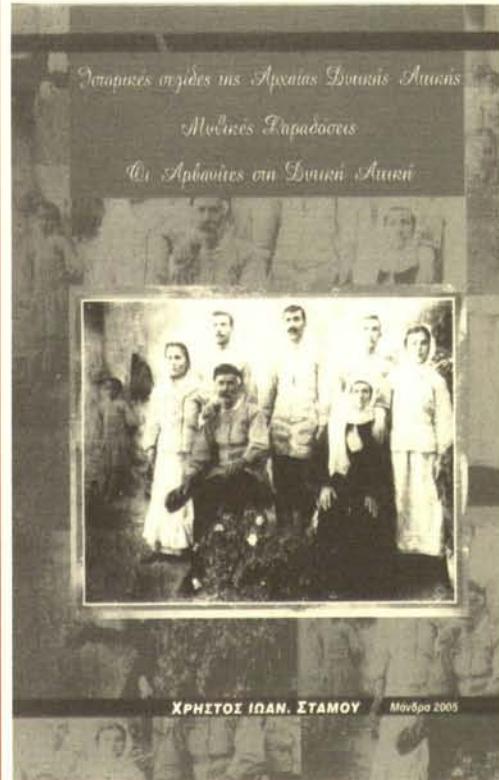

Ο Σεβ. Μητροπολίτης κ.κ. Καλλίνικος προ της ωραίας Πύλης, ευλογών.

"ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΔΥΤΙΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ"

επιμέλεια: Γιώργος Λιώρης
δημοσιογράφος - επικοινωνιολόγος

O XΡΗΣΤΟΣ ΣΤΑΜΟΥ ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΧΡΟΝΟΝΤΟΥΛΑΠΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

"Δεν υπάρχει καινόν υπό τον ήλιο, αλλά υπάχονν πολλά παλιά που δεν ξέρουμε".

Ambrose Bierce, (Αμερικανός συγγραφέας 1842 - 1914)

Το δημούργημα μιας πολυετούς έρευνας για την περιοχή των Κουντούρων και της Δυτικής Αττικής συμπυκνώνεται σε 196 σελίδες από το συγγραφέα Χρήστο Στάμου στο βιβλίο με τίτλο "Ιστορικές σελίδες της Αρχαίας Δυτικής Αττικής". Η παρουσίαση του αξιόλογου αυτού συγγράμματος πραγματοποιήθηκε στο Δημοτικό Θέατρο Μάνδρας στις 3 Μαρτίου, υπό την αιγίδα του περιοδικού "ο Δημοφών", παρουσία πλήθους κόσμου και φίλων του βιβλίου. Πρόκειται για ένα μοναδικό έργο, το οποίο σκάβει βαθιά στην ιστορία και την παράδοση, ανακαλύπτοντας τις ρίζες των Κουντουριωτών στο βάθος του χρόνου, φωταγωγεί τα κατοχθώματα τους και πιστοποιεί με ακράδαντα στοιχεία τη βαθιά ελληνικότητα των Αρβανιτών που κατοίκησαν την περιοχή περί το 1832.

Δημοκρατίας στη νεότερη ελληνική ιστορία Παύλο Κουντουριώτη.

Την εκδήλωση τίμησαν με την παρουσία τους η δήμαρχος Μάνδρας και Γιάννα Κριεκούκη, ο αντινομάρχης κος Τόλης, ενώ από τους βουλευτές της περιοχής παρέστησαν η και Εύη Χριστοφιλοπούλου, καθώς και οι κ.κ. Παπαηλίας, Οικονόμου, Λεβέντης, Μπούρας, Κατσιγιάννης. Παρόντες επίσης και οι συγγραφείς κ.κ. Δημήτριος Καλλιέργης, Δημήτριος Γιώτας, όπως και η κα Ιωάννα Κόκλα και η κα Ντίνα Τριλίκη επιλαχούσα βουλευτής, Δημοτικοί και Νομαρχιακοί Σύμβουλοι.

"Τρύπωσα στα αρχαία συγγράμματα για να βρω τη χαμένη ταυτότητα των προγόνων μου. Ο πνευματικός νόμος ορίζει ότι το πρώτο σου χρέος είναι να νοιώσεις μέσα σου του προγόνους. Το δεύτερο να συνεχίσεις το έργο τους. Αυτό είναι εθνικό χρέος", επισημαίνει ο συγγραφέας σε μια από τις σελίδες του βιβλίου του.

Με την άσκη και γεμάτη μεράκι προσπάθεια του συγκαταλέγεται στη σπάνια φάτσα των ανθρώπων που καταφέρνουν να φέρουν στο φως εκείνα που τόσα χρόνια έμεναν στο σκοτάδι της λήθης. Ένας γνήσιος σκαπανέας της παραδοσής που ανακαλύπτει κοιμάτι - κοιμάτι τη

συνέχεια μεταξύ των γενεών. Και το βιβλίο του "Ιστορικές Σελίδες της αρχαίας Δυτικής Αττικής" ένα πολύτιμο μνημείο πλημμυρισμένο με την άφθιτη δόξα και το ανέσπερο φως της Κουντουριώτικης γης

Είναι αλήθεια και γίνεται μέρα με τη μέρα περισσότερο φανερό στη σύγχρονη ηλεκτρονική κοινωνία, ότι το παρελθόν των λαών πνίγεται ολοένα και περισσότερο, στο οικουμενικό χωριό που δημιουργήσαν η επανάσταση των ΜΜΕ και η εξέλιξη της τεχνολογίας. Φυλές, πολιτισμοί, έθνη ολόκληρα παρασύρονται από την ισοπεδωτική δίνη των πολιτικών και οικονομικών συμφερόντων, που θέλουν τους πάντες πλήρως αποκομμένους από το παρελθόν τους και συνάμα αποκλειστικά εξαρτημένους από το σήμερα. Όσο λιγότερο μπορεί κανείς να στηριχθεί στους προγόνους του, τόσο πιο εύκολα παραδίδεται στις διαθέσεις της σύγχρονης εξουσίας. Μιας εξουσίας άπληστης και αρπακτικής όπως την περιγράφει ο Βρετανός συγγραφέας Φίλιπ Τσιγάντες.

Μια εξουσία που θέτει υπό διαρκή αμφισβήτηση αξίες, πρόσωπα, ιδανικά, ήρωες και γεγονότα του παρελθόντος, υπό το "αθώο" επιχείρημα της ισότητας των λαών και της άμβλυνσης των ιστορικών διαφορών και αντιπαραθέσεων. Μόνο που στο βάθος της συλλογιστικής γυαλίζει ανερυθρίαστα το μάτι των μεγάλων αρπάγων. Και πιο εύκολη λεία, γίνονται όσοι δεν έχουν λόγους να είναι περήφανοι, όσοι δεν έχουν τίποτα να υπερασπιστούν, καμιά προγονική εστία, καμιά κληρονομιά εθνική ή ιστορική ή πολιτισμική ή θρησκευτική.

Το βιβλίο "Ιστορικές Σελίδες της Δυτικής Αττικής" αποτελεί για κάθε Κουντουριώτη μια μοναδική πηγή τεκμηριωμένων πληροφοριών. Ο αναγνώστης θα νοιώσει σαν τον ταξιδευτή που κάθισε να ξαποστάσει κάτω από τον ίσκιο του πλάτανου, ακούγοντας σε γλώσσα απλή και ύφος καθημερινό τους σοφότερους του χωριού να διηγούνται τις ιστορίες του παρελθόντος.

"Εσύ διαβάτη που θα σταθείς για λίγο σε τούτου δω το μέρος να ξεκουραστείς, μάθε ότι αυτό ήταν το λεγόμενο Χάνι του Παππά και ότι είναι το απομεινάρι μιας περασμένης εποχής, μιας εποχής αγώνος για τη λευτεριά της πατρίδας μας. Αν διψάς λοιπόν και συ για λίγη ιστορία, παραθέτουμε εδώ λίγα από τα τόσα ντοκουμέντα που υπάρχουν για τους Κουντουριώτες..."

Χρ. Στάμου - Συγγραφέας

Ένα ακόμα έργο αριστούργημα του Μύρωνα

Αθηνα και Μεροπας

Όλα τι κάτιη έργων διαπιστώνεται το Μύρωνα τον
με τέρπη την Μύρωνα. Εμείς οι ιππότες του Μύρωνα
δεν τον έχουμε τιμήσει με μια οδός
επί την οποία την Μύρωνα.

Η ΠΟΙΗΣΗ ΩΣ ΤΟ 1930 - ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΡΝΑΛΗΣ

της Κων/νας Δ. Μαραγκού
φιλόλογος

Η γενιά ποιητών που δημοσιεύει κατά την πρώτη και δεύτερη δεκαετία του αιώνα μας αναδεικνύει τέσσερις ποιητές υψηλότατου πνευματικού διαμετρήματος. Κάθε ένας από αυτούς συνθέτει δημιουργικά την κληρονομιά του Παλαμά.

Ο Άγγελος Σικελιανός προβάλλει την ενότητα του ελληνικού παρελθόντος με το μέλλον.

Ο Κώστας Καρνωτάκης αντλεί από τον Συμβολισμό και από την φλέβα της απελπισίας.

Ο Νίκος Καζαντζάκης εκφράζει την προσδοκία ότι η ψυχή τελικά θα λυτρωθεί.

Ο Κώστας Βάρναλης μηνύει ότι ένα δημιουργικό μέλλον ανήκει στο προλεταριάτο.

Ο **Κώστας Βάρναλης** (1884-1974) κατά τα πρώτα χρόνια της ποιητικής του σταδιοδοσίας ήταν ο πιο πιστός οπαδός του Παλαμά. Ο Βάρναλης μετά από σπουδές του και μετά από μια προϋπηρεσία στη Μέση Εκπαίδευση ως καθηγητής πηγαίνει υπότροφος στο Παρίσι. Εκεί γνωρίζεται με τον διαλεκτικό υλισμό και προσαρμόζει την ποίηση του διακηρύγτοντας τη μελλοντική δικτατορία του προλεταριάτου.

"Το φως που ναίει" (1922) με το ψευδώνυμο Δήμιος Τανάλιας

και οι "Σκλάβοι Πολιορκημένοι" (1927) εκφράζουν τους νέους προσανατολισμούς του ποιητή. "Το φως που ναίει" είναι το πρώτο μαρξιστικό λογοτεχνικό έργο στα ελληνικά.

Ο Βάρναλης εκφράζει τους προβληματισμούς του σχετικά με το αν μπορεί να προσαρμοστεί στην πράξη η κομμουνιστική κουλτούρα και να προευτεί παράλληλα με τις ανάγκες της νέας κοινωνίας.

Οι "Σκλάβοι Πολιορκημένοι" είναι όπως λέει και ο ποιητής "ένα έργο αντιπολεμικό και αντιδεαλιστικό". Η σκόπιμη αντίθεση με τους "Ελένθερους Πολιορκημένους" του Σολωμού φανερώνει την πρόθεση του για τον όρλο του

προφήτη που θέλει και χρειάζεται να μεταβιβάσει κάποιο μήνυμα. Ο Βάρναλης υπηρέτει την στρατευμένη ποίηση

και η φωνή του ανήκει στο λαό. Μόνο ο λαός πρέπει να διεκδικεί την εξουσία για να μιλά. Ο ποιητής δεν έχει ουδεμία πρόθεση να κερδίσει την συμπάθεια του αναγνώστη, τουλάχιστον όχι του προκατειλημμένου

Η μεγαλύτερη αναγνώριση του Βάρναλη ήρθε σε αυτές τις δυο ποιητικές συλλογές. Ωστόσο δεν πρέπει να παραγνωρίζουμε και το σατιρικό του πεζογράφημα "Η αληθινή απολογία του Σωκράτη" (1933), έργο με διαλυτικές προθέσεις να σπιλωθούν και αμαυρωθούν οι ήρωες.

Ο **Κώστας Βάρναλης** υποστήριξε φύσει και θέσει το όρλο

του ποιητή- προφήτη. Ένας προφήτης που σκοπεύει να μεταβιβάσει κάποιο μήνυμα: Μέχρι ποιο σημείο η ποίηση

μπορεί να γίνει προπαγάνδα; Χάνει τότε το προνόμιο της ως Τέχνη;

Ο ίδιος ο ποιητής μέχρι τα βαθιά γεράματα του με την ποιητική και ανθρώπινη εγρήγορση του, με αιχμηρή πάντα διάθεση πιστεύουμε ότι απάντησε στο παραπάνω ερώτημα.

ΔΙΚΤΥΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

Σ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

σας συνδέει με την τεχνολογία

**Διεύθυνση καταστήματος Μάνδρας
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ**

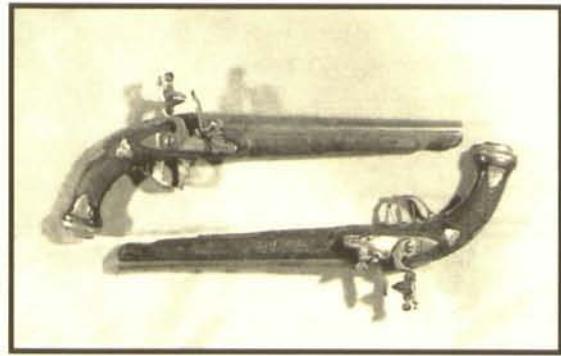
ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Ο αγώνας του 1821 υπήρξε ένα από τα λαμπρότερα και ενδοξότερα επεισόδια της τόσο πλούσιας σε λαμπρές πράξεις και ένδοξα γεγονότα της ιστορίας του Ελληνικού Έθνους. Οι σκλάβοι πρόγονοι μας ξεσκηνώθηκαν και τα βουνά, οι κάμποι και τ' ακρογιάλια έγιναν βωμοί, όπου οι αγωνιζόμενοι Έλληνες έχουσαν το αίμα τους για να ποτίσουν το θείο δένδρο της ελευθερίας. Στα λαγκάδια του Μοριά και στις ρεματιές της Ρούμελης αντιλάλησε η βροντερή φωνή των καριοφιλών, που για τους πολεμιστές αποτελούσαν και αντικείμενα κοινωνικής καταξίωσης.

Οι αγωνιστές έδειχναν μεγάλη εκτίμηση και σεβασμό για τα όπλα τους, γνωρίζοντας ότι στην καλή κατάσταση και στην καλή λειτουργία τους μπορούσαν να στηρίξουν όχι μόνο τη νίκη, αλλά και την ίδια την επιβίωσή τους την ώρα της μάχης.

Ποια ήταν όμως αυτά τα όπλα των αγωνιστών και τι γνωρίζουμε γι' αυτά;

Κύριο όπλο των Ελλήνων αγωνιστών ήταν το τουφέκι. Συνήθως το καριοφίλι για τους πεζούς και το νταλιάνι για τους ολιγάριθμους ιππείς. Και τα δυο αποτελούσαν ελληνικούς τύπους όπλων, που ξεχώριζαν από το ιδιόμορφο κοντάκι τους, που ήταν λεπτό καμπυλόμορφο και η κατάληξη του θα μπορούσε να παρομοιαστεί με ουρά φαριού. Τα νταλιάνια ήταν όπλα βραχύκαννα και οι κάννες τους ήταν ραβδωτές, γι' αυτό και είχαν τη δυνατότητα της μεγάλης ακρίβειας στη σκόπευση.

Συμπλήρωμα του οπλισμού των αγωνιστών αποτελούσαν οι πιστόλες, τις οποίες τοποθετούσαν μέσα στο σελάχι, που ήταν μια φαρδιά ανθεκτική δερμάτινη πολεμική ζώνη με θήκες για τα όπλα, την οποία φορούσαν γύρω από τη μέση τους. Στο σελάχι τοποθετούσαν επίσης το γιαταγάνι, το μαχαίρι και το χαρμπί.

Το γιαταγάνι στην ουσία ήταν μία μεγάλη μαχαίρα, χωρίς φυλακτήρα στη λαβή. Η λεπίδα του έμοιαζε πολύ με την λεπίδα της "κοπίδος" των αρχαίων Ελλήνων. Τα μαχαίρια τα οποία χρησιμοποιούσαν οι Έλληνες ήταν πολύμορφα και πολυποίκιλα.

Το χαρμπί ήταν ένα ιδιότυπο εξάρτημα του οπλισμού των Ελλήνων. Λεπτό και κυλινδρικό στη μορφή του, προορισμό είχε να βοηθά στο γέμισμα των πιστολιών των παλικαριών, ενώ παράλληλα πολλές φορές μπορούσε να χρησιμοποιηθεί και ως φονικό στιλέτο.

Γύρω από τη μέση τους οι πολεμιστές φορούσαν τις παλάσκες όπου τοποθετούσαν τα πολεμοφόδια τους. Μια μικρή μεταλλική ορθογωνική θήκη, για τις τσακιμακόπετρες των πυροβόλων όπλων τους και το "μεδουλάρι", ένα μικροσκοπικό δοχείο όπου τοποθετούσαν λίπος, χρήσιμο για την περιποίηση και την καλή λειτουργία των όπλων τους, ολοκλήρωναν την πολεμική εξάρτησή τους.

Τέλος, απαραίτητο συμπλήρωμα του οπλισμού των αγωνιστών ήταν η κυρτή ανατολικού τύπου σπάθη, την οποία αναρτούσαν με μεταξωτά κυλινδρικά κορδόνια από τον ώμο τους ή σπανιότερα την αναρτούσαν με δυο λεπτά λουριά σε μια επίσης λεπτή δερμάτινη ζώνη, την οποία φορούσαν στη μέση τους.

Τα κύρια όπλα των Ελλήνων ναυτικών διέφεραν από εκείνα των συναγωνιστών τους που πολεμούσαν στην Εηρά. Ήταν προσαρμοσμένα στις απαιτήσεις του ναυτικού αγώνα.

Οι ναυτικοί δεν κρατούσαν καριοφίλια, αλλά τρομπόνια, βραχύκαννα δηλαδή όπλα τα οποία έβαλαν ταυτόχρονα πολλά μικρά σφαιρίδια μαζί.

Οι σπάθες των αγωνιστών του Αιγαίου ήταν όπλα ιδιόμορφα.

Έμοιαζαν πιο πολύ με τα γιαταγάνια των στεριανών παρά με τις κυρτές σπάθες τους. Όπως και οι αγωνιστές της στεριάς τις αναρτούσαν από τους ώμους με κορδόνια.

Τα όπλα αυτά τα χρησιμοποιούσαν οι ναυτικοί γιατί δεν παρεμπόδιζαν τις κινήσεις τους την ώρα της μάχης πάνω στα ξύλινα καταστρώματα των πλοίων, τα γεμάτα σχοινιά και ξάρτια.

Όμως τα όπλα της εποχής εκείνης δεν ήταν απλά μέσα επίθεσης και άμυνας, αποτελούσαν και αντικείμενα κοινωνικής καταξίωσης του πολεμιστή. Πολλά από τα όπλα ήταν περίτεχνα διακοσμημένα.

Οι καλλιτέχνες - μεταλλουργοί ανέπτυσσαν τα διακοσμητικά τους θέματα ανάλογα με την προσφερόμενη για διακόσμηση επιφάνεια του κάθε όπλου. Τα διακοσμητικά θέματα ήταν πολλά: α) αφηρημένα διακοσμητικά (ρόδακες, γεωμετρικά σχήματα), β) μυθολογικά (Αθηνά, Άρης, Ήρακλής, Ήρτεμις), γ) αλληγορικά (Ελλάδα με μορφή γυναίκας, τέσσερις εποχές), δ) θέματα παρμένα από το ζωικό και το φυτικό βασίλειο (πουλιά, λιοντάρια, ερπετά, άνθη, φυτά). ε) ιστορικά (μάχες Ελλήνων και Τούρκων στη σκηνές κυνηγιού, ζ) θρησκευτικά (εκκλησίες, σταυροί) η) αρχιτεκτονικά (διάφορα κτίρια και οχυρωμένες πόλεις ή χωριά), θ) τρόπαια (κυνηγετικά - πολεμικά). Ξεχωριστά, πράγματι, τα όπλα των αγωνιστών του 1821. Μεγάλη η εκτίμηση την οποία έτρεφαν γι' αυτά οι αγωνιστές, αφού μ' αυτά τα όπλα κατάφεραν να αγωνιστούν και να υπερασπιστούν το σκλαβωμένο έθνος. Άλλα και να το λυτρώσουν και να το αποδεσμεύσουν από το οθωμανικό πλαίσιο.

Για μας παιγνίδι ο πόλεμος και το ντουφέκι γλέντι. Τα βόλια που σφυρίζουν δε σκιάζουν το λεβέντη.

Κι έχω χαρά πατρίδα μου για σε να πολεμήσω και τη ζωή που μου δώσες να σου τη δώσω πίσω.

Μες στην καρδιά με γράμματα, γραμμένο πυρωμένα πάντα άσβηστο, παντ' άγρυπνο, θα ζει το Εικοσιένα.

Χρόνια Πολλά!

**Παπανικολάου Χ. Γεωργία
(δασκάλα - φιλόλογος)**

ΝΑ ΑΠΟΣΥΡΘΕΙ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΣΤ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ

Από 1 Δεκεμβρίου 2006 έως και Μάρτιο 2007 που έκλεισε η ύλη του περιοδικού έχουν συγκεντρωθεί 6900 ήλεκτρονικές υπογραφές. Το περιοδικό μας ανταποκρίθηκε στο κάλεσμα του ήλεκτρονικού περιοδικού **ANTIBARO** απέστειλε την παρακάτω επιστολή για την απόσυρση του βιβλίου ιστορίας της ΣΤ Δημοτικού. Θέλουμε να πιστεύουμε ότι δύσα ακούγονται τον τελευταίο καιρό από τα ΜΜΕ θα γίνουν πραγματικότητα.

Αξιότιμε κ. Πρωθυπουργέ,
κυρία Υπουργέ, κύριοι Υφυπουργοί Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων,
κύριοι Υπουργοί,
κύριοι Βουλευτές,
κύριοι του Παιδαγωγικού Ινστιτούτου,

Σας στέλνω αυτή την επιστολή, για να εκφράσω την δυσαρέσκειά μου για το νέο βιβλίο Ιστορίας της Έκτης Δημοτικού.

Ένας σύγχρονος ευρωπαίος συγγραφέας έγραψε: "Για να εξαφανίσει κανείς ένα έθνος τού αφαιρεί πρώτα την μνήμη. Καταστρέφει τα βιβλία του, την παιδεία του, την ιστορία του. Και κάποιος τού γράφει άλλα βιβλία, τού μεταφυτεύει άλλη παιδεία και επινοεί άλλη ιστορία. Κατόπιν το έθνος αρχίζει σήγανα να ξεχνάει ποιο είναι και ποιο ήταν. Ο κόσμος τριγύρω του θα το ξεχάσει πολύ γρήγορα". Φαίνεται ότι στην Ελλάδα του 21ου αιώνα η μεταφύτευση αυτή έχει ήδη ξεκινήσει. Το συγκεκριμένο βιβλίο, που διδάσκεται στα σχολεία μας από το τρέχον σχολικό έτος, είναι το πρώτο εγχείρημα παραγωγής μίας γενιάς Ελλήνων που στο όνομα μίας παιδείας (δήθεν) "ανοιχτής" θα έχει απωλέσει όλους τους ιστορικούς συνεκτικούς ιστούς από τη συλλογική της μνήμη και συνείδηση. Μιας γενιάς που θα στέκεται ανήμπορη να κατανοήσει την ελληνική ετερότητα, μέσα σ' έναν ταχέως εξελισσόμενο κόσμο που ευνοεί και ενθαρρύνει την επικοινωνία των λαών. Συνεπώς, μίας γενιάς πρόσθυμης να παραδοθεί αναντίρρητα στα κελεύσματα τρίτων. Πρέπει να αρνηθούμε και να ακυρώσουμε αυτήν την τροχιά, τώρα που είναι ακόμα νωρίς, πριν γενικευθεί το φαινόμενο.

Θεωρούμε ότι το περιεχόμενο του νέου διδακτικού εγχειριδίου Ιστορίας της ΣΤ Δημοτικού έχει τα εξής αρνητικά χαρακτηριστικά, που το καθιστούν ακατάλληλο για διδασκαλία:

Εξωραΐζεται η Οθωμανική αυτοκρατορία με όλες τις μεθόδους απόκρυψης της ιστορικής αλήθειας, όπως την αποσιώπηση, παραπότηση, παρεμπνεία κ.λπ

(Κεφάλαια: Η κοινωνική οργάνωση ,σελ. 18.

Οικονομία και επαγγέλματα, σελ. 20.

Η εκπαίδευση, σελ. 22.

Η καθημερινή ζωή, σελ. 24-25).

● Οι Έλληνες εμφανίζονται να συμβιώνουν αρμονικά με τους κατακτητές λησμονώντας βιασμούς, γενοκτονικής φύσεως ολοκληρωτικές σφαγές (πχ σφαγή της Χίου), παλουκώματα, εγκλήματα, λεηλασίες, ταπεινώσεις, εξισλαμισμούς, παιδομαζώματα, εξορίες, σκλαβοπάζαρα, το καβάλλημα να περάσει ο αφέντης Μουσουλμάνος το ποτάμι. Αποκρύπτεται ότι οι ραγιάδες, όπου γης, βασανίζονται και υποφέρουν. Ο όρος "γενίτσαρος" απονιάζει ολοκληρωτικά.

● Χαρακτηριστικό είναι το εξής απόσπασμα που παρατίθεται στο βιβλίο ως ιστορική πηγή: "Ο ντε Μπρεβ πρεσβευτής της Γαλλίας στην Κωνσταντινούπολη (1590-1606), προς το βασιλιά Λουδοβίκο ΙΙ" "Οι Σουλτάνοι όταν κατακτούν ένα βασίλειο ή μια επαρχία διατηρούν θαυμαστή τάξη. Όσο για το λαό, αφήνεται να ζει σύμφωνα με τα ήθη και τα έθιμα του. Διατηρεί τα αγαθά του και έχει θρησκευτική ελευθερία" (σελ. 19). Η ερώτηση που ακολουθεί την πηγή επιχειρεί να διαμορφώσει τη συνείδηση των μαθητών: "με ποιο τρόπο αντιμετωπίζουν οι Σουλτάνοι τις κατακτημένες περιοχές σύμφωνα με την πηγή";

● Η εικόνα των Οθωμανών είναι εν γένει εξιδανικευμένη εκτός από ιδιώτες εισπράκτορες των φόρων: "Η οθωμανική Πύλη αναγκάζεται να παραχωρήσει την είσπραξη των φόρων σε ιδιώτες και όχι σε υπαλλήλους του κράτους. Οι ιδιώτες αυτοί συχνά παραβιάζουν το νόμο, αδικούν τους υπηκόους και πλουτίζουν σε βάρος τους" (σελ.30), λες και εκτός από επιτήδειους "ιδιώτες" κατά τα άλλα επόρκειτο για εξευγενισμένη διοίκηση. Η απόπειρα να αθωωθεί το οθωμανικό σύστημα εξουσίας είναι ευδιάκριτη και στο πιο αγγύμαστο νου.

Υποβαθμίζεται ο ρόλος της Εκκλησίας και στα χρόνια της δουλείας και κατά την επανάσταση:

● Αποσιωπάται η σημασία της Ορθοδόξου Παραδόσεως στην διατήρηση της εθνικής συνείδησεως των Ελλήνων. Ελληνικοί πληθυσμοί που κατοικούσαν στα όρια του ελληνικού κόσμου, ακόμη και όταν έχασαν την γλώσσα έμειναν

Ρωμοί στην ψυχή χάρη στην Ορθόδοξη παράδοση με επίκεντρο το Πατριαρχείο (από τους τουρκόφωνους Καραμανλήδες στα βάθη της Καππαδοκίας μέχρι τους σλαβόφωνους ή δίγλωσσους Μακεδόνες "γραικομάνους" (ένθερμους Έλληνες) του κατετάν Κώπτα, αργότερα), ενώ, αντίθετως, απώλεια της πίστεως σήμαινε και απώλεια της εθνικής ταυτότητας (εξισλαμισμοί, γενιτσαρισμός, Βαλαάδες, Τουρκοκρητικοί κ.ά.). Θρύλοι κάνουν λόγο για πληθυσμούς που προτίμησαν να τούς κοπεί η γλώσσα (για να μην μιλούν Ελληνικά) παρά να χάσουν την πίστη τους. Κεντρικό όρλο στην σημερινή στην παραδόσεως παιζει η Εκκλησία με κέντρο το Οικουμενικό Πατριαρχείο. Από την μεγάλη εκπροσωπία για την μόρφωση των σκλαβωμένων Ελλήνων που ξεκίνησαν οι Πατριάρχες Ιερεμίας Β' ο Τρανός (16ος αι.) και Κύριλλος Λουκαρης (17ος αι.), μέχρι τις δεκάδες σχολείων που ίδρυσε ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός (ο οποίος αναφέρεται στο βιβλίο χωρίς το επίθετο "Άγιος"), από τον ταπεινό ιερέα που δίδασκε κάτω από το γιαταγάνι του δυνάστη σε εποχές διωγμών, μέχρι τις μεγάλες σχολές, όπου και όποτε οι συνθήκες ήταν ευνοϊκότερες: Μεγάλη του Γένους Σχολή, Σχολή Δημητσάνας, Ιωαννίνων, Αθωνίας κ.ά., η παιδεία των Ελλήνων είναι στα χέρια της Εκκλησίας τους, της οποίας κλήρος και λαός είναι ενεργά μέλη. ("Αν και η Υψηλή Πύλη ποτέ δεν ανακατεύτηκε με την Πατριαρχική Ακαδημία στην Κωνσταντινούπολη, οι επαρχιακοί διοικητές μπορούσαν να είναι όσο πιο καταπιεστικοί ήθελαν. Και πολλοί από αυτούς θεωρούσαν την εκπαίδευση των μειονοτήτων ως το περισσότερο ανεπιθύμητο πρόγραμμα.", Steven Runciman, "The Great Church in Captivity"). Πριν όμως και από τα σχολεία, οι θρύλοι και οι παραδόσεις, τα τραγούδια και οι απόηχοι του ένδοξου βυζαντινού παρελθόντος και του "μαρμαρωμένου βασιλιά", πάνω απ' όλα ο σύνδεσμος των μελών της κοινότητας, συγκροτημένης γύρω από την εκκλησία του χωριού και την κεντρική πλατεία (συνέχεια, μπορούμε να πούμε, της αρχαίας εκκλησίας του Δήμου), είναι αυτά που συντηρούν και θρέφουν την ορθόδοξη παράδοση ως θεμέλιο της εθνικής συνειδήσεως των Ελλήνων.

- Το φρόνημα αυτό από το οποίο ετρέφη και επήγασε η Επανάσταση μαρτυρείται από όλες σχεδόν τις προκηρυξεις και τα απομνημονεύματα των αγωνιστών και τα δημοτικά τραγούδια του επαναστατημένου λαού. Αναφέρουμε χαρακτηριστικά: "Μάχου υπέρ Πίστεως και Πατρίδος", ο τίτλος και το μέγα κάλεσμα της προκηρυξεως του Αλεξανδρου Υψηλάντου (Ιάσιον, 24 Φεβ. 1821) ("να υψώσωμεν το σημείον δι' οὐ πάντοτε νικώμεν, τον Σταυρόν", στην συνέχεια της ιδίας) και "Πρέπει να φυλάξετε την πίστη σας και να τη στερεώσετε, διότι όταν επιάσαμε τα άρματα, είπαμε πρώτα υπέρ Πίστεως κι υπέρ Πατρίδος. Όλα τα έθνη του κόσμου έχουν και φυλάνε μία θοησκεία" όπως λέγει ο Γέρος του Μοριά, απευθυνόμενος στα Ελληνικά νιάτα από το βήμα της Πνύκας (8 Οκτ. 1838). "Έλατε μ' έναν ζήλον σε τούτον τον καιρόν να κάμαμεν τον όρκον επάνω στον Σταυρόν", γράφει ο Ρήγας στο Θούριο, και λίγο παρακάτω συμπληρώνει "Ψηλά στα μπαϊράκια στρώστε τον Σταυρόν Και σαν αστροπελέκια κτυπάτε τον εχθρόν". "Ο βασιλιάς μας [Παλαιολόγος] ποτέ δεν παραδόθηκε" λέγει ο Κολοκοτρώνης, "και η φρουρά του πολεμά ακόμη, το Σούλι, οι κλέφτες, τα βουνά". Το αγωνιστικό αυτό φρόνημα γίνεται δημοτικό τραγούδι, γίνεται σημαία [ο σταυρός στις επαναστατικές σημαίες Φιλικών, Ρήγα, Υψηλάντου, Λόντου, Ύδρας, Σπετσών, Ψαρρών κ.λπ., και φυσικά η γαλανόλευκη (Επίδαυρος, Ιαν. 1822)], γίνεται σπάθα και τουφέκι (τα άρματά του ο Μακρυγιάννης τα παίρνει, όπως νιώθει, από τον ίδιο τον αγ. Γιάννη, ενώ ο λαός μας τραγουδά στο περίφημο δημοτικό διάλογο "Τ' αντρειωμένουν τ' άρματα / δεν πρέπει να πουλιώνται, / μόν' πρέπει τους στην εκκλησιά, / και κει να λειτουργώνται"), γίνεται μπουνδότο που βάζει φωτιά στις ψυχές και στο μπαρούτι (καλόγερος Σαμουήλ, Ρωγών Ιωσήφ), γίνεται Σύνταγμα ("Οσοι αντόχθονες κάτοικοι της Επικρατείας της Ελλάδος πιστεύουσιν εις Χριστόν, εισίν Έλληνες" (Α' Εθνοσυνέλευσις Επιδαύρου 1821, Β' Αστρούς 1823, και επόμενες· όπου επίσης (Αστρούς 1823 κ.ά.) κηρύσσεται η συνέχεια πολιτείας και νόμων από τους "αειμήστοντος ημών Χριστιανούς αυτοκράτορες").

- Τη στάση των Μοναστηρών στον Αγώνα ομολογεί και προσδιορίζει με το δικό του μοναδικό τρόπο και ο Στρατηγός Μακρυγιάννης, στα Οράματα και Θάματα: "Και εις τον αγώνα της πατρίδος σ' αντά τα μοναστήρια γινόταν τα μυστικοσυμβόλια, συναζόταν τα ολίγα αναγκαία του πολέμου, και εις τον πόλεμον θυσίαζαν και σκοτωνόταν αντείνοι, οι περότες των μοναστηρών και των εκκλησιών. Τοιάντα είναι μόνον με μέρα σκοτωμένοι έξω εις τους πολέμους και εις το Κάστρο, το Νιόκαστρο και εις την Αθήνα"

- Ενώ αναφέρονται γενικά και αδριστα "εξεγέρσεις" (σελ. 32), κατά την Τουρκοκρατία, αποσιωπάται ότι έχουν καταγραφεί περισσότερες από 70 εξεγέρσεις και επαναστατικά κινήματα σε όλη την περίοδο της Τουρκοκρατίας (χωρίς να λαμβάνονται υπ' όψιν ανάλογες κινήσεις σε βενετοκρατούμενες περιοχές) και σε όλα πωτοστατούν κληρικοί κάθε βαθμού και μοναχοί. Ο Γάλλος ιστορικός Φραγκίσκος Πουκεβίλ απαριθμεί τις θυσίες Ελλήνων κληρικών σε 11 Πατριάρχες, περίπου 100 επισκόπους και περίπου 6.000 ιερείς και καλογέρους. Τέλος, οι στρατιές των Νεομαρτύρων προέβαλλαν τη συνεπέστερη για την Ορθόδοξη και αποτελεσματικότερη αντίσταση ξανάζωντανεύοντας την αρχαία Χριστιανική παράδοση του μαρτυρίου. Ο βίος και τα μαρτύρια τους κυκλοφορούν και διαβάζονται από τους πιστούς εμψυχώνοντάς τους.

Εξιστορείται τηλεγραφικά, άνευρα και απόμακρα η Ελληνική Επανάσταση του 1821: (Κεφάλαιο: Η Μεγάλη Επανάσταση, σελ. 37 -53)

- Δεν αναφέρεται πουθενά η ημερομηνία που επελέγη συμβολικά (από τους ίδιους τους αγωνιστές) για την εκκίνηση και τον εορτασμό της Επανάστασης, δηλαδή η 25η Μαρτίου, ώστε να συμπέσει ο Αγώνας με τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου.
- Ο ηρωισμός, η αυτοθυσία, το μαρτύριο και η εθνική αγωνιστικότητα, που χαρακτήριζαν την επανάσταση, αντικαταστάθηκαν από ξερή παράθεση αριθμών και γεγονότων με έμφαση στα κοινωνικο-οικονομικά αιτήματα διαφόρων ομάδων. Έτσι λείπουν σημαντικά ιστορικά γεγονότα: η μάχη της Αλαμάνας και το σούβλισμα του Αθανασίου

Διάκου, η κατάληψη της Τριπολίτσας, η Γραβιά, τα Δερβενάκια, το Σουλή, η Έξοδος του Μεσολογγίου κλπ. Τα περισσότερα λεύπουν εντελώς, ενώ ελάχιστα από αυτά παρατίθενται μονάχα μονολεκτικά, π.χ. η Έξοδος ορίζεται απλώς ως "η κίνηση των πολιορκημένων Ελλήνων να βγουν από το φρούριο!"

- Η ιστορία της Μαντούς Μαυρογένους και της Δόμνας Βισβίζη (σελ. 50-51) κατέχει μεγαλύτερη έκταση απ' ό,τι εκείνη του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη και του Γεωργίου Καραϊσκάκη. Βέβαια, η θυσία της Αγίας Φιλοθέης και του Χορού του Ζαλόγγου λάμπουν δια της απουσίας τους στο βιβλίο, επειδή ίσως πρόκειται πάλι για ηρωικά μαρτύρια που δεν εξυπηρετούν μια ουδέτερη και απονευρωμένη διδαχή της ιστορίας.

Αποσιωπάται η γενοκτονία των Χριστιανικών πληθυσμών και εκμηδενίζεται η ιστορική διάσταση της Μικρασιατικής Καταστροφής:

(Κεφάλαιο: Μικρασία: Εκστρατεία και καταστροφή, σελ. 100-105)

- Δεν υπάρχει καμιά αναφορά στην -πρωτοφανή για τη σύγχρονη Ιστορία- καταστροφή της Σμύρνης και στη σφαγή του χριστιανικού της πληθυσμού (ελληνικού και αρμενικού), ούτε φυσικά στις επίσημες αποφάσεις του 1911 των Νεότουρκων εθνικιστών για εξόντωση των χριστιανικών κοινοτήτων. Φυσικά δεν υπάρχει και καμιά αναφορά στις γενοκτονίες των χριστιανικών λαών (Ελλήνων της Ανατολής, Αρμενίων και Ασυροχαλδαίων) που άρχισαν το 1914, ούτε στο ευρύτερο ιστορικό πλαίσιο που σχετίζεται με τις ψηφειαλιστικές επιδιώξεις των Νεότουρκων εθνικιστών και των Γερμανών συμμάχων τους. Καμιά επίσης αναφορά δεν υπάρχει για τα Σεπτεμβριανά κατά των Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης ή για τις σταλινικές διώξεις κατά των πολυάριθμων Ελλήνων της Σοβιετικής Ένωσης.

- Η μοναδική αναφορά του βιβλίου στη Μικρασιατική Καταστροφή είναι επί λέξει η εξής: "Στις 27 Αυγούστου 1922 ο τουρκικός στρατός μπαίνει στην Σμύρνη. Χιλιάδες Έλληνες συνωστίζονται στο λιμάνι προσπαθώντας να μπουν στα πλοία και να φύγουν για την Ελλάδα" (σελ. 104), ωσάν να πρόκειται για μάχη εύρεσης εισιτηρίου αντί για βίαιη φυγή εν μέσω ανηλεών σφαγών. Ενάμιση εκατομμύριο Έλληνες δεν ξεριζώνονται από τον τόπο που γεννήθηκαν και έδρασαν, αλλά απλώς "συνωστίζονται στο λιμάνι"! Αυτή η εντυπωσιακή υποβάθμηση της εικόνας των θλιβερών γεγονότων του 1922 ακρωτηριάζει την ιστορία των Ελλήνων του Πόντου και της Μικράς Ασίας και αποτελεί προσβολή για όλους τους πρόσφυγες της περιόδου.

- Ο Μουσταφά Κεμάλ Ατατούρκ όχι μόνο εξαγνίζεται για τα εγκλήματά του, αλλά εξιδανικεύεται ο ιστορικός του όρλος μέχρι του σημείου να παρουσιάζεται στο βιβλίο ως "ο γηέτης του απελευθερωτικού αγώνα(!!) των Τούρκων και μετέπειτα πρόσεδρος της Τουρκικής Δημοκρατίας" (σελ. 100).

Η σημειολογία του είναι έντεχνα και κεκαλυμμένα προκλητική:

- Το χρώμα της Οθωμανικής κατοχής στους χάρτες είναι ουδέτερο (σαν να μην πρόκειται για κατοχή) αντίθετα με το έντονο των Λατινοκρατουμένων περιοχών (σελ. 16).

- Μετά τη Συνθήκη του Κιουτσούν Καΐναρτζή (σελ. 20) αναφέρεται ότι τα ελληνικά πλοία κινούνται "με περισσότερη άνεση" γενικώς και αισιόστως ξεχωρίζουντας ότι η "άνεση" οφείλεται στην ήπα της οθωμανικής αυτοκρατορίας.

- Η δράση των κλεφτών "θεωρείται" και δεν "είναι" μορφή αντίστασης (σελ. 32).

- Οι Έλληνες "διεκδικούν" εδάφη της Οθ. Αυτοκρατορίας, και τελικά απλώς "καταλαμβάνουν εδάφη της Μακεδονίας και της Ήπειρου", και λίγο αργότερα επίσης "καταλαμβάνουν τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου" ("κατάληψη" αντί "απελευθέρωση"). Οι "διεκδικήσεις" των Ελλήνων και Βουλγάρων έναντι της Μακεδονίας εμφανίζονται ως ισότιμες, απαλείφοντας την ελληνικότητα της περιοχής (σελ. 73).

- Η ιστορία του αυτοκινήτου, του ποδοσφαίρου, της τηλεόρασης, του θεάτρου και του ελληνικού κινηματογράφου κατά τον 20ο αι. κατέχουν έκταση διπλάσια από την περιγραφή των Βαλκανικών Πόλεμων, του Έπους του 1940 και των Α' και Β' Παγκοσμίων Πολέμων μαζί!

- Η αναφορά στο έπος του 1940 (σελ. 109) περιορίζεται στην εξής φράση: "Η Ελλάδα μπαίνει στον πόλεμο στις 28 Οκτωβρίου 1940, όταν απαντά αρνητικά στο τελεσίγραφο του Μουσολίνι. Οι Έλληνες, το 1940-41, απομακρύνουν τα ιταλικά στρατεύματα από τα ελληνοαλβανικά σύνορα σημειώνοντας σημαντικές νίκες". Με αυτόν τον τρόπο η συγγραφέας αναφέρεται στο "ΟΧΙ", που μετά το "Μολών λαβέ" του Λεωνίδα και το "το δε την Πόλιν σοι δούναι ούτ'" εμόν εστίν ... και ου φεισόμεθα της ζωής ημών" του Παλαιολόγου, ήταν το ΟΧΙ που ανύψωσε τους Έλληνες στο πλάι των αρχαίων και βυζαντινών προγόνων. Τέλος, οι Έλληνες δεν "απομάκρυναν", απλώς, τους Ιταλούς από τα "ελληνοαλβανικά σύνορα", αλλά απελευθέρωσαν την Ελληνική Βόρειο Ήπειρο (για τρίτη φορά). Οι Ελληνικές σημαίες υποδέχονταν τον Στρατό μας, βγαλμένες από τα μπαύλα μετά από δεκαετίες

Παρότι δεν θεωρούμε ότι το Αναλυτικό πρόγραμμα που συντάχθηκε από το Παιδαγωγικό Ινστιτούτο ήταν το καλύτερο δυνατό, δώμας ούτε κι αυτό τηρήθηκε, που ήταν ελάχιστη υποχρέωση των συγγραφέων, σύμφωνα με τη σύμβαση που υπέγραψαν. Ειδικότερα δεν περιλαμβάνονται μαθήματα όπως: "Θράκη, Μικρά Ασία και Πόντος, κέντρα ακμαίου ελληνισμού" (σελίδα 3938 του ΦΕΚ όπου περιλαμβάνεται το σχετικό ΠΔ 303/2003), "Οι Έλληνες εκφράζουν τους καημούς και τις επιλίδες τους" (σελίδα 3934), κλπ. Όπως άλλωστε δήλωσε η επικεφαλής της συγγραφικής ομάδας: "διευρύνουμε τα όρια των ελληνοκεντρικών αναλυτικού προγράμματος" (εφημερίδα ΑΥΓΗ, 12-3-2006). Παραδέχεται δηλαδή ότι περιφρόνησε το νόμο και τις αυτονόμεις υποχρεώσεις της.

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗΣ ΔΙΚΤΥΟΥ EURON ΣΤΑ ΧΑΝΙΑ

Το Εργαστήριο Ευφυών Συστημάτων και Ρομποτικής (www.dpem.tuc.gr/robolab) του Πολυτεχνείου Κρήτης διοργανώνει στις 28 και 29 Μαρτίου 2007 στο Κέντρο Αρχιτεκτονικής Μεσογείου (KAM) την ετήσια συνάντηση του πανευρωπαϊκού δικτύου αριστείας EURON (www.euron.org).

Το δίκτυο EURON είναι η κοινότητα των ευρωπαίων ερευνητών με ένα κοινό σημείο: τη Ρομποτική. Στόχος του είναι να ενδυναμώσει τη συνεργασία των ευρωπαίων ερευνητών, να προωθήσει την κινητικότητα των ανθρώπων, των ιδεών και της γνώσης καθώς και να αποτυπώσει τις μελλοντικές προοπτικές της έρευνας στην περιοχή της Ρομποτικής. Το EURON που σήμερα έχει μέλη πάνω από 200 ερευνητικά κέντρα και εργαστήρια από όλες τις χώρες της Ευρώπης, στοχεύει επίσης να αναδείξει τη σπουδαιότητα της ευρωπαϊκής έρευνας στον τομέα των ρομποτικών εφαρμογών σε παγκόσμιο επίπεδο.

Καθώς η επιστήμη της Ρομποτικής έρχεται πιο κοντά στον άνθρωπο δανείζεται από αυτόν χαρακτηριστικά αναγκαία για την εξέλιξή της. Τα ρομπότ του μέλλοντος θα κάνουν τις επικίνδυνες, δύσκολες, βαριές και μή ευχάριστες εργασίες μιμούμενα τον τρόπο που οι άνθρωποι και τα ζώα, σκέφτονται αποφασίζουν και ενεργούν. Μέχρι αυτό να γίνει πραγματικότητα, συναντήσεις σαν κι αυτή που θα πραγματοποιηθεί στο KAM 28-29 Μαρτίου θα βοηθήσουν, με διάλογο και συνεργασία, στη σχεδίαση των ρομποτικών συστημάτων του μέλλοντος.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΟΣ ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΑΝΔΡΑΣ

**“Γ.Α.Σ. ΜΑΝΔΡΑΣ”
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΘΛΗΤΙΚΩΝ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ
ΓΑΣ ΜΑΝΔΡΑΣ**

Σαββάτο 12 - Μαΐου

Επιδείξεις προ - junior,
αγώνες junior τμημάτων.

Κυριακή 13 - Μαΐου

Φιλικό Τουρνουά TAE KWON DO
με τα αγωνιστικά τμήματα 4 συλλόγων.

Κυριακή 20 - Μαΐου

Αγώνες μπάσκετ 3x3 για κορίτσια

Κυριακή 27 - Μαΐου

Φιλικοί Αγώνες Μπάσκετ Ακαδημίας
με τη συμμετοχή συλλόγων της περιοχής.

Κυριακή 3 - Ιουνίου

Επίδειξη από κατόχους μαύρης ζώνης του συλλόγου & Εξετάσεις ζωνών

ΓΗΠΕΔΑ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ 5X5 & 8X8

Το πολύ σε ένα μήνα ξεκινά η λειτουργία, των δύο γηπέδων μίνι ποδοσφαίρου (5x5 και 8x8) στη πόλη μας.

η αθλητική εγκατάσταση είναι ιδιωτική, πρωτοβουλία που υλοποίησε την επιθυμία πολλών συμπολιτών μας προκειμένου όλοι όσοι αγαπούν το ποδόσφαιρο να ασχοληθούν με αυτό. Στα γήπεδα θα μπορούν να παίξουν, να αθληθούν και να ψυχαγωγηθούν μικροί και μεγάλοι.

Εύχομαι καλή επιτυχία και ελπίζω οι φίλοι του ποδοσφαίρου να αγκαλιάσουν αυτή την προσπάθεια που ξεκινά με πολύ μεράκι.

«Κάν τό χρυσάφι στό καμίη!»

(Από τις χαριτωμένες έμπειριες του άπλού,
πιστού, ταπεινού, έναρέτου, θεοφωτίστου
βιοπαλαιστού και συγχρόνου Ιώβ,
‘Αναστασίου Μαλαμᾶ, 1929-2004).

“Έκδοση 5η βελτιωμένη

“Έκδοσης «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2007

Ευχαριστούμε θερμά τον Αγιορείτη Μοναχό γερων Νεκτάριο από την Ιερά Καλύβη Αγία Τριάδος για την προσφορά 300 τεμαχίων του ανωτέρου βιβλίου στους αναγνώστες του περιοδικού “ΔΗΜΟΦΩΝ”.

Λόγια θεοδίδακτα τοῦ Ἀναστασίου

- Ό Χριστός στάλθηκε ἀπό τὸν Θεό γιά νά σώσῃ τὸν ἄνθρωπο.
- Νά μήν ξεχνᾶμε τὸν Χριστό πού είναι σταυρωμένος γιά μᾶς... Ό Θεός είναι δύναμη καλωσόνης.
- Ή προσευχή είναι ἀπαραίτητη γιατί καλλιεργεῖται ἡ φυχή... Ή λατρεία τοῦ Θεοῦ είναι λαχτάρα. Θά παρακαλάμε μέ πόνο, βοήθησέ με, Κύριε, μόνο Έσύ είσαι ἡ σωτηρία, μήν φεύγεις ἀπ' τὴν καρδιά μου.
- Ό δύναμάρτητος Χριστός είναι φῶς ἐκ φωτός και γιά νά μᾶς ἐμπιστευτῇ πρέπει νά δῆ τὰ παρακάλια μας, τὰ καλά μας ἔργα και τὶς προσευχές μας.
- Οἱ πιστοί είναι σάν τίς κολώνες πού στηρίζουν μία πλάκα.
- Ή δύναμη τοῦ Θεοῦ είναι πανταχοῦ, ὅπως ὁ ἥλιος πού δλοντς τοὺς φωτίζει.
- Ή πίστη είναι ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό, είναι σάν μαγνήτης.
- Όλοι πολεμᾶνε νά τὸν βγάλουν ἄκυρο τὸν Χριστό, ἀλλά δέν θά τά καταφέρουν... Ό Θεός είναι δύναμη ἀκίνητης καλωσόνης....
- Ή ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ είναι πιό μεγάλη ἀπ' τὴν δικαιοσύνη του... Νά ἐνδυθοῦμε τό Εὐαγγέλιο, πού είναι τό βῆμα τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἀμαρτίες, καὶ σάν τίς τρίχες τῆς κεφαλῆς νά είναι ἡ σάν τὰ φύλλα τῶν δένδρων, ὅλες λιώνουν ἄμα πιστέψης....
- Μόνο μέ «ἄνωθεν» φωτισμό ἀλλάζει ὁ ἄνθρωπος. Οἱ ἀμαρτωλοί ὅπου μετανοήσουν, ἐπιστρατεύονται σάν θαῦμα. Τό δεμένο πλοϊο καὶ στή φουρτούνα ἔχει ἐλπίδα νά σωθῇ.
- Νά μήν χάσουμε τό πιστεώ μας. Είναι τό σχοινί πού μᾶς ἐνώνει μέ τὸν Θεό, πού μᾶς δένει μέ τὸν Θεό.
- Στό Εὐαγγέλιο μας, πού είναι τό βῆμα τοῦ Χριστοῦ, ἀπαγορεύεται ἡ κακία... Τό “Ἄγιο Πνεῦμα δέν κατεβαίνει στὸν περίφανο νά τὸν φωτίσῃ... Ἀνάλογα μέ τὴν δύναμη τῆς προσευχῆς, ἔρχεται ταπείνωση.
- Χαρά στὸν ἄνθρωπο πού θ' ἀγωνίζεται νά είναι ἐμπροσθεν τοῦ Θεοῦ... “Οταν είναι καθαρά τά «ἔγκαρδά σου», τὸν θεωρεῖς ὅλον τὸν κόσμο σάν τὸν ἑαυτό σου καὶ λυπᾶσαι καὶ προσεύχεσαι. Δέν είναι μόνο νά παραδεχόμαστε Θεό, ἀλλά καὶ νά λατρεύουμε.

sparveris

Μακέτες - Μεταξοτυπίες - Εκτυπώσεις OFFSET

Κάρτες - διαφημιστικό έντυπο - φεγγί βολαν - τιμολόγια
πίκμανση - περφορέ - κοπτικό - αριθμήσεις

μηχανογραφικό έντυπο - φάκελλα - επιστολόχαρτα
λογότυπο - προσκλητήρια γάμων - προσκλητήρια βαπτίσεων
αφίσσες - σφραγίδες - αυτοκόλλητα - διαφημιστικά δώρα
στυλό - τασακια - ημερολόγια - αναπτήρες - μπλουζες